

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Mikeše, Ph.D., a soudců JUDr. Milana Podhrázkého, Ph.D., a JUDr. Miloslava Výborného v právní věci žalobce: **M. H. D.**, zastoupený JUDr. Ing. Jakubem Backou, advokátem se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 29. 8. 2018, čj. OAM-176/LE-LE05-LE24-PS-2018, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 22. 10. 2018, čj. 17 A 127/2018-39,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá**.
- II. Žalobce **nemá** právo na náhradu nákladů řízení.
- III. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení **nepřiznává**.
- IV. Ustanovenému zástupci JUDr. Ing. Jakubu Backovi, advokátovi se sídlem Šlejnická 1547/13, Praha 6, **se přiznává** odměna za zastupování a náhrada hotových výdajů ve výši **8 228 Kč**, která je splatná do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Žalobce byl za účelem správního vyhoštění zajištěn podle § 124 zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území ČR (dále jen „zákon o pobytu cizinců“). Následně podal žádost o mezinárodní ochranu a žalovaný shora označeným rozhodnutím rozhodl o jeho přezajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu (dále jen „zákon o azylu“). Rozhodnutí odůvodnil tím, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána pouze s cílem vyhnout se správnímu vyhoštění. Ačkoliv žalobce cestoval pozemní cestou přes

několik evropských států do Německa a o mezinárodní ochranu v nich mohl požádat, neučinil tak a požádal o ni až poté, co byl zadržen německou policií a vrácen do České republiky, kde s ním bylo zahájeno správní řízení o vyhoštění, a byl zajištěn podle zákona o pobytu cizinců. Tvzení o tom, že jej v zemi původu pronásleduje mafie lichvářů a má postiženou ruku, uvedl až při žádosti o mezinárodní ochranu. Při dřívějším výsledku však policii tvrdil, že mu nejsou známy skutečnosti bránící návratu do vlasti. Poté, co žalovaný rozhodl o přezajištění žalobce do režimu zákona o azylu, vzal žalobce svou žádost o mezinárodní ochranu zpět a žalovaný řízení o ní zastavil.

[2] Rozhodnutí žalovaného označené v záhlaví napadl žalobce žalobou, v níž tvrdil, že žalovaný nesprávně a nedostatečně zhodnotil možnost využití zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu. Žalovaný fakticky zopakoval argumentaci pro vyhodnocení důvodnosti zajištění podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu i pro zdůvodnění nemožnosti využít zvláštních opatření, což je neakceptovatelné, neboť to nedostatečně reflektuje závažnost protiprávního jednání žalobce a jeho pobytovou historii. Zvláštní opatření by měla být primárním řešením a zajistit cizince je možné pouze v případě, že zvláštní opatření nelze uplatnit. Žalobce nezpochybnil důvodnost zajištění, ale důvody zajištění podle něj z logiky věci nejsou totožné s důvody nemožnosti využít zvláštních opatření.

[3] Krajský soud v Plzni (dále „krajský soud“) žalobu zamítl v záhlaví označeným rozsudkem. V odůvodnění uvedl, že by uplatnění zvláštních opatření nebylo účinné. Svědčí o tom fakt, že žalobce porušoval právní předpisy, neboť svévolně neoprávněně pobýval na území České republiky a přinejmenším jednoho dalšího státu EU bez cestovního dokladu, oprávnění k pobytu a dokladu totožnosti. Své zákonné povinnosti zcela ignoroval, a aby je obešel, využil služeb převaděčů. Po předání do České republiky uváděl, že o azyl žádat nechce, protože chce pouze do Německa za přítelkyní, jejíž adresu ani nevěděl. Za tři dny však o mezinárodní ochranu požádal údajně ze strachu z lichvářů (a později žádost vzal zpět). Z jednání žalobce lze dovodit účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu a je zřejmé, že existuje nebezpečí, že se bude i nadále vyhýbat svým povinnostem, bude nadále porušovat právní předpisy a mařit výkon rozhodnutí o vyhoštění. Pokud existují skutečnosti nasvědčující tomu, že bude žalobce správní řízení mařit, nelze podle rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 10. 10. 2016, čj. 7 As 185/2016-23, přistoupit ke zvláštnímu opatření. Žalovaný se podle krajského soudu vypořádal s individuálními okolnostmi případu a s jeho závěry se ztotožnil.

II. Obsah kasační stížnosti

[4] Proti výroku I. rozsudku krajského soudu, jímž byla žaloba zamítnuta, podal žalobce (dále „stěžovatel“) kasační stížnost. Stěžovatel nesouhlasí s tím, že krajský soud aproboval nesprávný postup žalovaného, který závěr o nemožnosti využití zvláštních opatření založil na stejných důvodech jako závěr pro důvodnost jeho zajištění. Argumentaci krajského soudu výše citovaným rozsudkem Nejvyššího správního soudu považuje stěžovatel za nepřipadnou, neboť se v dané věci jednalo o cizince se zcela odlišnou pobytovou historií (v dané věci podal účastník řízení žádost o mezinárodní ochranu po dvou letech nelegálního pobytu poté, co byl zajištěn za účelem správního vyhoštění). Stěžovatel se na území České republiky ocitl poprvé, provinil se „pouze“ nelegálním pobytem a nelze konstatovat, že neprojevil úctu k právnímu řádu České republiky, natož opakovaně.

pokračování

[5] Stěžovatel zopakoval, že využití zvláštních opatření by mělo být primárním řešením a žalovaný byl povinen se individuálně vypořádat se všemi klíčovými prvky jeho pobytové historie. Poukázal na to, že institut zvláštních opatření musí být vykládán v souladu s cíli a smyslem návratové směrnice, na což měl upozornit Nejvyšší správní soud v rozsudcích ze dne 7. 12. 2011, čj. 1 As 132/2011-51 a ze dne 28. 3. 2012, čj. 3 As 30/2011-57, kde mj. uvedl, že smyslem právní úpravy je snaha o minimalizaci omezování osobní svobody zahrnutím povinnosti správního orgánu provést úvahu o možnosti aplikace mírnějších opatření před přistoupením k zajištění cizince. Stěžovatel tvrdí, že neexistují důvody domnívat se, že by nehodlal plnit své povinnosti žadatele o mezinárodní ochranu, neboť přinejmenším od podání své žádosti prokázal, že je připraven spolupracovat s příslušnými orgány a není jeho úmyslem mařit výkon rozhodnutí. Uvedené argumenty stěžovatel podřadil pod důvod kasační stížnosti v § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.

[6] Žalovaný vyjádření ke kasační stížnosti navrhl řízení zastavit dle § 46a odst. 9 zákona o azylu, jelikož zajištění stěžovatele bylo ukončeno dne 7. 12. 2018, kdy bylo realizováno jeho vyhoštění do Vietnamské socialistické republiky. Žalovaný popřel oprávněnost kasační stížnosti a odkázal na obsah správního spisu a své vyjádření k žalobě. Z výpovědi stěžovatele vyplynulo, že své povinnosti během pobytu v České republice vědomě nerespektoval. Žalovaný i krajský soud vycházeli z okolností svědčících pro závěr, že žádost o mezinárodní ochranu byla podána účelově s cílem odvrátit vyhoštění. Podle žalovaného je zřejmé, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jeho úvahy vedly. V rozhodnutí popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých konkrétních důvodů dospěl k závěru o zajištění stěžovatele.

III. Posouzení Nejvyšším správním soudem

[7] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil zákonné náležitosti kasační stížnosti a konstatoval, že kasační stížnost byla podána včas, osobou oprávněnou, proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost ve smyslu § 102 s. ř. s. přípustná, a stěžovatel je v souladu s § 105 odst. 2 s. ř. s. zastoupen advokátem. Nejvyšší správní soud přezkoumal důvodnost kasační stížnosti v souladu s § 109 odst. 3 a 4 s. ř. s., v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů. Neshledal přitom vady podle § 109 odst. 4 s. ř. s., k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti.

[8] Nejvyšší správní soud nezastavil řízení podle § 46a odst. 9 zákona o azylu, ač mu žalovaný v průběhu řízení sdělil, že stěžovatel již není zajištěn a bylo realizováno jeho vyhoštění. V mezidobí totiž Ústavní soud nálezem sp. zn. Pl. ÚS 41/17 ze dne 27. 11. 2018 prohlásil ustanovení § 46a odst. 9 zákona o azylu za neústavní pro rozpor s právem na přístup k soudu dle čl. 36 odst. 1 a 2 Listiny základních práv a svobod, ve spojení s čl. 4 Ústavy České republiky, jakož i s právem na přezkum zákonnosti zbavení svobody podle čl. 5 odst. 4 a s právem na odškodnění podle čl. 5 odst. 5 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, a zrušil je dnem vyhlášení nálezu ve Sbírce zákonů, tedy k 21. 1. 2019.

[9] Kasační stížnost není důvodná.

[10] Stěžovatel sice formálně uplatnil důvod kasační stížnosti podle § 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s., pod který lze podřadit „*vady řízení spočívající v tom, že skutková podstata, z níž*

správní orgán v napadeném rozhodnutí vycházel, nemá oporu ve spisech nebo je s nimi v rozporu, nebo že při jejím zjišťování byl porušen zákon v ustanoveních o řízení před správním orgánem takovým způsobem, že to mohlo ovlivnit zákonnost, a pro tuto důvodně vytýkanou vadu soud, který ve věci rozhodoval, napadené rozhodnutí správního orgánu měl zrušit“. Z obsahu kasačních námitek je však evidentní, že ve skutečnosti nenamítá procesní pochybení žalovaného, ale nesouhlasí s posouzením právní otázky, zda v jeho případě byly dány důvody pro uložení zvláštních opatření podle § 47 zákona o azylu namísto vydání rozhodnutí o zajištění. Tvrzené důvody kasační stížnosti soud posuzuje podle jejich obsahu a nikoliv podle formálního označení (srov. např. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 11. 2007, čj. 8 As 52/2006-74, č. 1655/2008 Sb. NSS). Nejvyšší správní soud proto posuzoval, zda je v případě stěžovatele dán kasační důvod podle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s.

[11] Podle § 46 odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se brozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoliv mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve.*“

[12] Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany.*“

[13] Stěžovatel byl zadržen německou policií poté, co spolu s 24 muži vietnamského původu a převaděčem překročil v dodávce státní hranici s Českou republikou. Neměl jakýkoliv cestovní doklad ani oprávnění k pobytu. K prokázání své totožnosti nebyl schopen předložit ani žádný jiný doklad. Při výslechu uvedl, že svou vlast opustil z důvodu návštěvy přítelkyně žijící v Německu, kde chce požádat o azyl. Nemá v úmyslu pobývat na území České republiky. Měl v úmyslu pobývat několik týdnů v schengenském prostoru, ale jakým způsobem by při absenci cestovního dokladu a peněz vycestoval zpět, nevěděl. Na území Německa má v úmyslu pobývat i přes případný zákaz vstupu v souvislosti s rozhodnutím o správním vyhoštění. Na svou přítelkyni nemá žádný kontakt, ani neví, kde v Německu bydlí. Uvedl, že nezná skutečnosti, které by mu bránily v návratu do Vietnamu, ale pokud bude propuštěn, odjede do Německa, kde požádá o azyl. Na základě těchto skutečností byl stěžovatel zajištěn za účelem správního vyhoštění podle zákona o pobytu cizinců. Následně požádal o mezinárodní ochranu a tvrdil, že jej pronásleduje mafie lichvářů, má postiženou ruku, nemůže pracovat a jeho rodiče jsou staří a on se o ně musí postarat.

[14] Nejvyšší správní soud ověřil, že se žalovaný možností uložení zvláštních opatření dle § 47 zákona o azylu zabýval na str. 4-5 svého rozhodnutí. Žalovaný konkrétně uvedl, že je zřejmé, že mu skutečnosti, které stěžovatele dle jeho tvrzení vedly k podání žádosti o mezinárodní ochranu, byly známy již před zajištěním policií. Navíc jsou v nich rozpory, z čehož lze usuzovat, že žádost podal pouze s cílem vyhnout se realizaci vyhoštění a moci

pokračování

nelegálně setrvat na území EU, případně se opět pokusit o vstup do své cílové země. K tomu využije jakékoliv možnosti, včetně nezákonného vstupu za pomoci převaděčů, uváděním nepravdivých údajů o svém věku či podání žádosti o mezinárodní ochranu. S ohledem na to, že cílem stěžovatele je pokračovat v cestě do Německa, čímž by opětovně porušil právní předpisy, byl by jeho propuštěním ohrožen průběh správního řízení. Prokázáno bylo také to, že se stěžovatel dopustil porušení veřejného pořádku již v minulosti, neboť se zcela vědomě vyhýbal svým zákonným povinnostem spojeným s pobytem a vstupem na území České republiky a dalších států. Navíc jak sám uvedl, nehodlá respektovat ani případné rozhodnutí o správním vyhoštění a s ním spojený zákaz vstupu. Krajský soud se následně s žalovaným ztotožnil a dospěl k závěru, že by uplatnění zvláštních opatření nebylo účinné. Kromě toho o účelovosti žádosti podle něj svědčí také to, že žádost o mezinárodní ochranu vzal před rozhodnutím o ní zpět. Podle krajského soudu se žalovaný přezkoumatelně a správně vypořádal s individuálními okolnostmi případu.

[15] Nejvyšší správní soud dává stěžovateli v obecné míře za pravdu, že cílem výše reprodukované právní úpravy je snaha o snížení počtu případů, kdy je omezována osobní svoboda a pokud je to možné a dostačující, měla by být ukládána zvláštní opatření, při nichž k omezení osobní svobody nedochází. Toto pravidlo však není bezbřehé, což jasně vyplývá i z rozsudků Nejvyššího správního soudu, na které v této souvislosti stěžovatel odkazuje a z unijní úpravy, která je v nich rozebírána a které se nyní stěžovatel dovolává (viz bod [23] rozsudku ze dne 7. 12. 2011, čj. 1 As 132/2011-51).

[16] Nejvyšší správní soud současně upozorňuje, že ustanovení § 46a (důvody zajištění) a § 47 (zvláštní opatření) transponují do vnitrostátního práva čl. 8 směrnice Evropského parlamentu a Rady 2013/33/EU ze dne 26. 6. 2013, kterou se stanoví normy pro přijímání žadatelů o mezinárodní ochranu (dále „přijímací směrnice“), která poprvé na úrovni unijního práva upravila možnost zajištění žadatelů o mezinárodní ochranu (srov. bod 20 rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, čj. 1 Azs 349/2016-48). Nelze tak souhlasit se stěžovatelem, že smyslem zavedení institutu zvláštních opatření do zákona o azylu byla nutnost implementace čl. 15 návratové směrnice, neboť návratová směrnice se v průběhu řízení o posouzení žádosti o mezinárodní ochranu nepoužije (srov. rozsudek zdejšího soudu ze dne 27. 2. 2019, čj. 6 Azs 351/2018-32, anebo ze dne 6. 3. 2019, čj. 6 Azs 356/2018-35). Potřeba primárního využití zvláštních opatření u žadatelů o azyl vychází z principu obsaženého v čl. 15 preambule přijímací směrnice. Rozsudek Soudního dvora Evropské unie ze dne 28. 4. 2011, *Hassen El Dridi*, věc C-61/11, jehož se stěžovatel v kasační stížnosti dovolává, tak není pro nyní projednávanou věc přílehlavý, neboť pojednává o povinnosti členských států uskutečňovat vyhoštění prostřednictvím co nejmírnějších donucovacích opatření, což představuje jinou situaci, než zajištění v průběhu řízení o mezinárodní ochraně (a rovněž tento judikát vychází z návratové, nikoliv přijímací směrnice).

[17] Ačkoli by se ze znění § 47 odst. 2 zákona o azylu mohlo zdát, že jediným účelem zvláštních opatření je zajistit zdárný průběh řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, tedy zajistit účast žadatele v tomto řízení, *„důvodem, který ospravedlňuje zajištění žadatele o mezinárodní ochranu je v tomto případě obava, že se podáním žádosti o mezinárodní ochranu snaží vyhnout realizaci správního vyhoštění. Zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu má tedy za cíl znemožnit zneužití zákona podáním účelové žádosti o mezinárodní*

*ochranu a dosažení takových podmínek, které cizinci umožní vyhnout se již uloženému správnímu vyhoštění (typicky útekem a přerušením kontaktu s orgány veřejné správy). Aniž by tím byl jakkoliv předjímán výsledek řízení o mezinárodní ochraně, jedná se o preventivní opatření, které má zabezpečit dostupnost žadatele pro výkon rozhodnutí o vyhoštění pro případ, že by se rozhodnutí o správním vyhoštění stalo vykonatelným v důsledku negativního výsledku řízení o mezinárodní ochraně. [...] Pokud jsou splněny všechny podmínky pro aplikaci důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu (tj. na základě objektivních okolností spočívajících zejména v předchozím jednání cizince existují oprávněné důvody se domnívat, že podání žádosti bylo pouze účelové), je třeba tyto okolnosti zvažovat i při posouzení podmínek účinnosti zvláštních opatření. Zvláštní opatření jsou zamýšlena jako mírnější alternativa k těmto důvodům. **Při posouzení účinnosti zvláštních opatření proto nelze odhlížet od důvodu zajištění a od toho, zda by uložením pouze zvláštního opatření nebyl zmařen cíl, k němuž by jinak zajištění směřovalo.** [...] Jakkoliv nelze paušálně říci, že by v případě existence důvodu zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu byla možnost uložení zvláštních opatření vždy vyloučena, jejich neúčinnost bude častější než v případě zvažování alternativ k jiným důvodům zajištění. Vždy však bude třeba zvážit osobní, majetkové a rodinné poměry cizince, charakter porušení povinností souvisejících s vyhošťovacím řízením, jeho dosavadní chování a respektování veřejnoprávních povinností stanovených ČR nebo jinými státy EU, včetně charakteru porušení těchto povinností ze strany cizince“ (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 6. 2017, čj. 1 Azs 349/2016-48, zvýraznění provedl Nejvyšší správní soud).*

[18] To, že žalovaný z velké části vyloučil uložení některého ze zvláštních opatření ze stejných důvodů, na jejichž základě usuzoval na účelovost podané žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatele, proto samo o sobě není nezákonné, respektoval-li zásadu individualizace (obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 12. 2018, čj. 6 Azs 311/2018-37, ze dne 5. 6. 2018, čj. 6 Azs 163/2018-29, či ze dne 26. 7. 2017, čj. 8 Azs 114/2017-35). Stěžovatel se v kasační stížnosti domáhal zohlednění „všech klíčových prvků pobytové historie“, aniž by však objasnil, který z nich měl žalovaný, a tedy i krajský soud, opomenout.

[19] Tvrzení, že se správními orgány spolupracoval, uvedl stěžovatel až v kasační stížnosti. Nadto není zřejmé, z čeho tak dovozuje. Jediná „spolupráce“, která ze správního spisu vyplývá, spočívá v tom, že se ve správních řízeních při výsledku k věci vyjádřil. Ke správnímu orgánu se ani sám dobrovolně nedostavil, ale byl kontrolován policejní hlídkou po překročení hranic s Německem, která ho následně zajistila. Naopak všechny shora popsané skutečnosti nasvědčují, že žalovaný a krajský soud zcela oprávněně usoudili, že uložení zvláštních (mírnějších) opatření by bylo příliš riskantní, neboť stěžovatel nerespektuje povinnosti vyplývající z právního řádu ČR. Zjištěné skutečnosti navíc nevyvolávají prakticky žádné pochybnosti o tom, že stěžovatel požádal o mezinárodní ochranu proto, aby alespoň dočasně odvrátil výkon rozhodnutí o správním vyhoštění, neboť žádost podal až po svém zajištění za účelem správního vyhoštění, dříve žádné azylově relevantní obavy neuváděl, o mezinárodní ochranu v žádné zemi EU nepožádal a tvrdil, že v případě propuštění se pokusí opět o vstup na území Německa. Žalovaný tudíž k zajištění přistoupil na základě objektivních okolností spočívajících v předchozím jednání stěžovatele, přičemž tyto individuální okolnosti v případě stěžovatele plně odpovídají judikatorním požadavkům na výjimečnost institutu zajištění, namísto uložení mírnějších opatření. Obstojí proto zcela i navazující rozhodnutí krajského soudu napadené kasační stížností.

pokračování

IV. Závěr a náklady řízení

[20] S poukazem na shora uvedené důvody Nejvyšší správní soud zamítl kasační stížnost jako nedůvodnou (§ 110 odst. 1 s. ř. s.).

[21] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl soud podle § 60 odst. 1 s. ř. s. ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl v řízení úspěch, a právo na náhradu nákladů řízení proto nemá. Procesně úspěšné žalované pak nevznikly v řízení náklady přesahující rámec nákladů její běžné úřední činnosti, proto jí soud náhradu nákladů řízení nepřiznal.

[22] V řízení před krajským soudem byl stěžovateli ustanoven zástupcem JUDr. Ing. Jakub Backa, advokát. Hotové výdaje a odměnu za zastupování platí v takovém případě stát (§ 35 odst. 9 ve spojení s § 120 s. ř. s.). Odměna ustanovenému zástupci za řízení před Nejvyšším správním soudem náleží za poskytnutí jednoho úkonu právní služby dle vyhlášky č. 177/1996 Sb., o odměnách advokátů a náhradách advokátů za poskytování právních služeb (advokátní tarif), spočívající v poradě s klientem přesahující jednu hodinu [dle § 11 odst. 1 písm. c) advokátního tarifu] a podání kasační stížnosti [písemné podání ve věci samé dle § 11 odst. 1 písm. d) advokátního tarifu], při sazbě 3 100 Kč za úkon právní služby [dle § 7 bodu 5 ve spojení s § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu]. Odměna ustanoveného zástupce tak činí 6 200 Kč. Pokud jde o náhradu hotových výdajů ustanoveného zástupce, ta je stanovena paušálně v § 13 odst. 3 advokátního tarifu, a to ve výši 300 Kč za každý jeden úkon právní služby. Na náhradě hotových výdajů proto ustanovenému zástupci náleží částka 600 Kč. Vzhledem k tomu, že ustanovený zástupce je plátcem DPH, odměna je dále zvýšena o částku odpovídající této dani ve výši 21 % podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty. Celkem tedy ve výroku IV. tohoto rozsudku přiznal Nejvyšší správní soud ustanovenému advokátovi na odměně za zastupování stěžovatele a na náhradě hotových výdajů částku 8 228 Kč. Tato částka bude ustanovenému zástupci vyplacena do 30 dnů od právní moci rozsudku z účtu Nejvyššího správního soudu.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně 30. května 2019

JUDr. Petr Mikeš, Ph.D.
předseda senátu